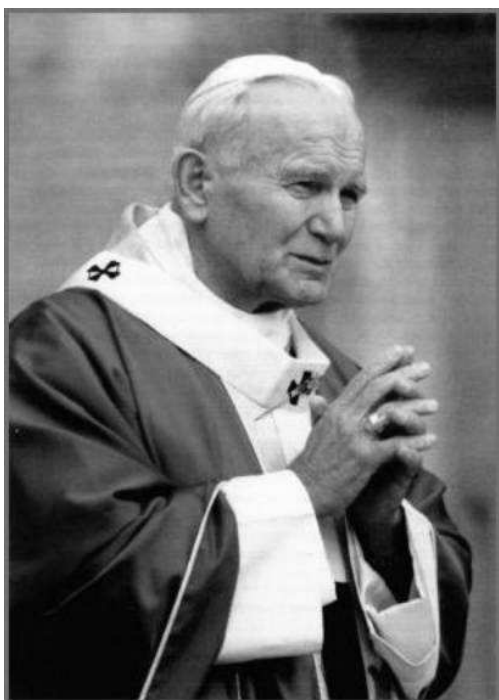

Wydanie specjalne

Ojcze Święty!

Pragniemy kształtować młode pokolenia zgodnie z przesłaniem Twojego Wielkiego Nauczania.

Dziękujemy za Dar Miłości i Wolności, który nam Przekazałeś i Zadałeś.

Rektor

oraz cała społeczność akademicka
Wszechnicy Świętokrzyskiej

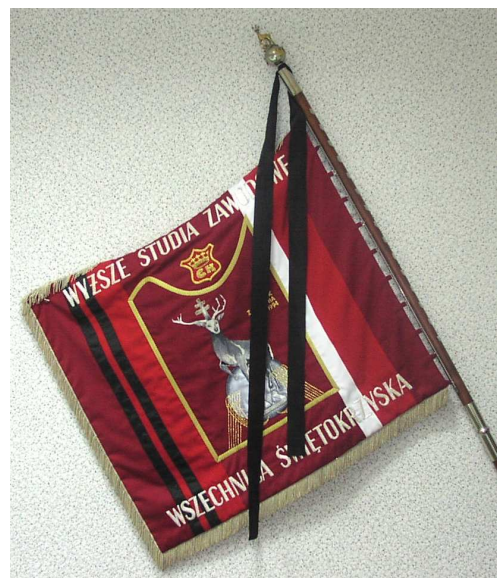
*Odszedł Wyjątkowy Człowiek,
który swoim życiem wskazywał nam drogę do
miłości, tolerancji i wiedzy, autorytet moralny dla
ludzi różnych wyznań i kultur –
nasz Rodak, Papież **Jan Paweł II – Wielki.***

*By każdy z nas mógł godnie uczcić pamięć
Ojca Świętego*

i w pełni przeżyć uroczystości pogrzebowe,

8 kwietnia 2005 r. ogłaszam

DNIEM REKTORSKIM.

Rektor

Kalendarium życia i służby Jana Pawła II

18 maja 1920 Karolowi i Emilii z Kaczorowskich Wojtyłom, zamieszkałym w Wadowicach (Rynek 2 m. 4, dziś Kościelna 7) urodził się syn, któremu na chrzcie dano imię po ojcu - Karol.

13 kwietnia 1929 Na zapalenie mięśnia sercowego umiera matka Karola.

5 grudnia 1932 Umiera starszy o 14 lat brat Edmund, lekarz, który zaraził się od pacjentki szkarlatyną.

26 kwietnia 1936 Zostaje wybrany na prezesa Sodalicji Mariańskiej Uczniów Gimnazjum Męskiego im. Wadowity. Pełni tę funkcję przez dwie kadencje, do 1938 r.

Rok szkolny 1936/37 Jest współreżyserem wystawionej w wadowickim Domu Katolickim „Nie-Boskiej komedii”; gra rolę Henryka.

Jesień 1938 Po maturze zapisuje się na polonistykę na Uniwersytecie Jagiellońskim. Latem przeprowadza się z ojcem do Krakowa.

Wrzesień 1940 Rozpoczyna pracę jako robotnik w fabryce chemicznej Solvay. W fabrycznym kamieniołomie ładuje wapień do wagoników.

18 lutego 1941 Na atak serca umiera ojciec Karola.

Październik 1942 Karol rozpoczyna studia na tajnych kompletach Wydziału Teologicznego UJ jako kleryk konspiracyjnego seminarium duchownego.

29 lutego 1944 Zostaje potrącony przez niemiecki samochód ciężarowy. Ratuje go niemiecki oficer, który zatrzymuje inną ciężarówkę i każe przewieźć Polaka do szpitala. Diagnoza: „Rana szarpana głowy. Wstrząs mózgu”.

Wiosna 1945 Anonimowy debiut literacki: w miesięczniku „Głos Karmelu” ukazuje się poemat „Pieśń o Bogu ukrytym”.

1 listopada 1946 W prywatnej kaplicy kardynała Sapiehy przyjmuje z jego rąk święcenia kapłańskie.

15 listopada 1946 Wyjeżdża na dalsze studia do Rzymu.

19 czerwca 1948 Na Rzymskim Uniwersytecie Dominikańskim Angelicum broni pracy doktorskiej „Pojęcie wiary u św. Jana od Krzyża”. Jednak, by doktorat został formalnie uznany, należało pracę ogłosić drukiem, na co ubogiego studenta z Polski nie było stać.

Początek lipca 1948 Wojtyła wraca do Polski.

8 lipca 1948 Nominacja na wikarego w Niegowici koło Wieliczki.

16 grudnia 1948 Promocja doktorska na podstawie pracy przedstawionej w Rzymie. Wszystkie egzaminy Wojtyła zdawał bardzo dobrze.

6 marca 1949 Debiut publicystyczny w „Tygodniku Powszechnym” artykułem o początkach działalności księży-robotników, inicjatywie „Mission de France”.

17 marca 1949 Zostaje wikarym, a potem duszpasterzem akademickim parafii św. Floriana w Krakowie (do 1958 r.).

3 grudnia 1953 Rada Wydziału Teologicznego UJ przyjmuje habilitację ks. Wojtyły na podstawie pracy „Próba opracowania etyki chrześcijańskiej według systemu Maxa Schelera”.

12 października 1954 Rozpoczyna wykłady na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

19 listopada 1954 Otrzymuje brązową Odznakę Turystyki Pieszej. Wycieczki łączy z duszpasterstwem młodzieży; jest „Wujkiem” grupy inteligencji katolickiej.

31 listopada 1957 Centralna Komisja Kwalifikacyjna zatwierdza decyzję UJ o przyznaniu ks. Wojtyły tytułu docenta.

8 lipca 1958 Zostaje mianowany krakowskim biskupem pomocniczym; jest najmłodszym członkiem Episkopatu Polski.

16 lipca 1962 Po śmierci abp. Baziaka Wojtyła zostaje wikariuszem kapitulnym archidiecezji krakowskiej.

5 października 1962 Wyjeżdża na Sobór Watykański II. Jest jednym z najbardziej aktywnych polskich biskupów. Jego działalność budzi uznanie reformatorsko nastawionych teologów zachodnich, jak również papieża Pawła VI.

30 grudnia 1963 Wojtyła zostaje arcybiskupem metropolitą krakowskim.

29 maja 1967 Karol Wojtyła zostaje kardynałem. Jest najmłodszym wśród nominatów po Alfredzie Bengschu, arcybiskupie berlińskim.

Grudzień 1969 Podpisanie do druku nowej książki Wojtyły „Osoba i czyn”, swoistej syntezy tomizmu i fenomenologii.

9 września 1976 Na pierwszej stronie nowojorskiego polonijnego „Nowego Dziennika” ukazała się notatka „Kardynał Wojtyła papieżem?”. Było to echo artykułu w „New York Timesie”, gdzie napisano, że „w kołach kościelnych coraz częściej mówi się o kardynale krakowskim jako przyszłym papieżu”.

6 sierpnia 1978 Umiera papież Paweł VI.

26 sierpnia 1978 Kardynałowie wybrali na biskupa Rzymu patriarchę Wenecji Albina Lucianiego, który przyjął imię Jan Paweł I. Mówiło się jednak, że metropolita krakowski był jednym z poważnych kandydatów.

28 września 1978 Śmierć Jana Pawła I.

16 października 1978 Po raz pierwszy od 1522 r. papieżem zostaje nie Włoch, ale - wybrany podobno ogromną większością głosów - Polak. Polska telewizja nie poinformowała o wyborze od razu - trzeba było poczekać na oficjalną reakcję władz partii. Kreml nie krył niezadowolenia. Podobno Jurij Andropow, ówczesny szef KGB, wezwał rezydenta KGB w Warszawie i zapytał: - Jak mogliście dopuścić do wyboru na papieża obywatela kraju socjalistycznego?

Bp Tadeusz Pieronek opowiadał, jak księża z Polski relacjonowali Janowi Pawłowi II pierwsze reakcje rodaków na wybór. W końcu Papież zapytał: „A pili?”. „Tak, pili - odpowiedzieliśmy chórem. - W Krakowie dzwon Zygmunta długo nie mógł zadzwonić, bo dozorca, który miał klucz, poszedł na piwko”.

22 października 1978 Uroczysta inauguracja pontyfikatu na placu Świętego Piotra.

25 stycznia - 1 lutego 1979 Pierwsza podróż ewangelizacyjna: Dominikana - Meksyk - Wyspy Bahama.

4 marca 1979 Ogłoszenie pierwszej encykliki Jana Pawła II *Redemptor hominis* („Odkupiciel człowieka”). „Rola Kościoła jest służebna, gdyż Kościołowi nie wolno szukać siebie dla samego siebie. (...) Drogą Kościoła jest człowiek”.

2-10 czerwca 1979 Pierwsza pielgrzymka do ojczyzny. Podczas transmitowanego przez telewizję spotkania Papieża z Edwardem Gierkiem wszyscy mogli zobaczyć, jak I sekretarz KC PZPR, sprawny zwykle mówca, patrząc na kartkę, duka trzęsącym się głosem mowę powitalną. 2 czerwca, homilia na pl. Zwycięstwa w Warszawie ze słowami: „Niech zstąpi Duch Twój! I odnowi oblicze ziemi. Tej ziemi”.

Sierpień 1980 Od początku strajku na bramie do Stoczni Gdańskiej wisi otoczone kwiatami zdjęcie Jana Pawła II.

13 grudnia 1980 Prapremiera sztuki „Brat naszego Boga” na scenie Teatru im. Juliusza Słowackiego w Krakowie. Na widowni m.in. kardynał Macharski i członkowie Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

15 stycznia 1981 Audyencja dla Lecha Wałęsy i kierownictwa „Solidarności”.

16-27 lutego 1981 Podróż na Daleki Wschód, do Filipin i Japonii. W Manili Papież powiedział, że Kościół katolicki uznaje wszystkie elementy prawdy i dobra, jakie są w hinduizmie, buddyzmie i islamie.

13 maja 1981 Zamach. Strzały padły, gdy Papież wjeżdżał na audyencję generalną na plac św. Piotra nieosłoniętym jeszcze kuloodpornymi szybami papamobilem. Jedna kula przeszła na wylot przez brzuch, druga trafiła Papieża w prawe ramię. Najgroźniejsza była trzecia rana - kula minęła o kilka milimetrów tętnicę główną przewodu pokarmowego; jej naruszenie powoduje śmierć na miejscu. Kule ominęły też kręgosłup. Natychmiastowa operacja była bardzo trudna (trzeba było wyciąć m.in. 55 cm jelit), ale się udała.

13 grudnia 1981 Wprowadzenie stanu wojennego w Polsce. Papież mówi na placu św. Piotra: „Nie może być przelewana polska krew, bo przelano jej zbyt wiele, zwłaszcza w czasie ostatniej wojny. Trzeba uczynić wszystko, aby w pokoju budować przyszłość ojczyzny”.

16-23 czerwca 1983 Druga pielgrzymka do ojczyzny: Warszawa, Niepokalanów, Częstochowa, Poznań, Katowice, Wrocław, Góra św. Anny, Kraków. W przemówieniu w Belwedrze podczas spotkania z gen. Jaruzelskim Papież powiedział: „I chociaż życie w Ojczyźnie od 13 grudnia 1981 r. zostało poddane surowym rygorom stanu wojennego, który został zawieszony od początku bieżącego roku - to przecież nie przestaję ufać, że owa zapowiadana wielokrotnie odnowa społeczna, według zasad wypracowywanych w takim trudzie w przełomowych dniach sierpnia 1980 r. i zawarta w porozumieniach, dojdzie stopniowo do skutku”.

27 grudnia 1983 Papież odwiedza w więzieniu Ali Agcę, zamachowca na jego życie.

13 kwietnia 1986 Papież w synagodze rzymskiej. Mówi: „Jesteście naszymi braćmi umiłowanymi i w pewien sposób można by powiedzieć: naszymi starszymi braćmi”.

1 grudnia 1989 Świat się zmienia: do Watykanu przybywa z wizytą Michaił Gorbaczow.

1-9 czerwca 1991 Pielgrzymka do Polski: Koszalin, Rzeszów, Przemyśl, Lubaczów, Kielce, Radom, Łomża, Białystok, Olsztyn, Włocławek, Płock, Warszawa. Przesłaniem głównym jest Dekalog. W Koszalinie Papież komentował pierwsze przykazanie: „Nie będziesz miał bogów cudzych przede mną”. **W Kielcach i Radomiu tematem homilii było „Nie zabijaj”.** **W Kielcach Papież wręcz krzyknął, mówiąc o aborcji. Tłumaczył się: „Może dlatego tak mówię, jak mówię, ponieważ to jest moja Matka, ta ziemia (...). I zrozumcie, wy wszyscy, którzy lekkomyślnie podchodzicie do tych spraw, zrozumcie, że te sprawy nie mogą mnie nie boleć. Was też powinny boleć!”**

15 lipca 1992 Papież przechodzi operację niezłośliwego nowotworu. Życzenia zdrowia przysłali m.in.: król Jordanii Husajn, Michaił Gorbaczow i Ali Agca, który 11 lat wcześniej dokonał zamachu na Papieża.

31 października 1992 Rehabilitacja Galileusza skazanego w 1633 r. za głoszenie teorii Kopernika.

4-10 września 1993 Pierwsza pielgrzymka do krajów byłego ZSRR - Litwy, Łotwy i Estonii.

21 września 1993 Pierwszy raz w historii spotykają się Papież i naczelny rabin Izraela.

11 listopada 1993 Papież potyka się i doznaje zwichnięcia stawu biodrowego.

28 kwietnia 1994 Papież upada i łamie sobie kość udową. **Wrzesień 1994** Ukazuje się książka Jana Pawła II „Przekroczyć próg nadziei”, która wkrótce stanie się światowym bestsellerem.

2 listopada 1994 Włoska „La Stampa” publikuje wywiad z Papieżem: „Zwolennicy kapitalizmu w jego skrajnej postaci mają skłonność do zamykania się na to, co komunizm zrobił dobrego - na jego wysiłki dla zapobiegania bezrobociu, troskę o ubogich”.

19 listopada 1996 Papież przyjmuje na prywatnej audiencji dyktatora Kuby Fidela Castro.

7 kwietnia 1997 Oficjalna wizyta Aleksandra Kwaśniewskiego w Watykanie. „Ojciec Święty z radością konstatuje fakt, że Polska może wejść do struktur europejskich i NATO, bo otwarcie świata na Polskę i Polski na świat było przecież jedną z głównych myśli jego pontyfikatu” - mówił prezydent po spotkaniu.

20 sierpnia 1997 Papież przybywa do Paryża na 12. Światowe Dni Młodzieży. Ponad milion młodych ludzi w stolicy Francji pulsuje jak na rockowym koncercie, wymachuje kolorowymi flagami i skanduje: „Hello, Pope!” („Cześć, Papieżu!”). Ojciec Święty odprawia mszę w kolorowych szatach liturgicznych zaprojektowanych przez Jean-Charles'a de Castelbajaca - francuskiego arystokratę, który ubiera największe gwiazdy estrady: od aktorki Lauren Bacall po zespół Sex Pistols. Mówi o sprawach ostatecznych: „Człowiek przychodzi na świat, rośnie, dojrzewa, odkrywa swoje powołanie i rozwija swoją osobowość w ciągu lat swojej aktywności. Później zbliża się do momentu, kiedy musi opuścić ten świat. Im dłuższe jest jego życie, tym bardziej odczuwa swoją kruchość i stawia sobie pytanie, co jest poza granicami śmierci. Stąd wynika pytanie, które zadaje się Temu, który zwyciężył śmierć: Panie, gdzie mieszkasz, pomóż nam odnaleźć prawdziwy sens naszego życia”. Kolorowe rzesze młodzieży słuchają jak zakłęte. Podczas pożegnania powtarza się rytuał doskonale znany z wielu podobnych spotkań na całym świecie: młodzi chcą być jak najdłużej z Papieżem, krzyczą: „Zostań z nami!”. „Pożyjemy, zobaczymy” - odpowiada Jan Paweł II. Potem zamyka oczy.

21-25 stycznia 1998 Pielgrzymka na Kubę. Uważana jest za jedną z najważniejszych. Po powrocie do Watykanu powiedział: „Co do mojej pielgrzymki na Kubę, powiem tylko tyle, że bardzo mi przypominała pierwszą moją pielgrzymkę do Polski w roku 1979, i życzylibym naszym braciom i siostram z tej pięknej wyspy, ażeby owoce tej pielgrzymki były podobne jak owoce pielgrzymki ówczesnej, do Polski”.

5-17 czerwca 1999 Pielgrzymka do ojczyzny. Rekordowa pod względem czasu trwania i liczby odwiedzanych miejscowości (Gdańsk, Sopot, Pelplin, Elbląg, Licheń, Bydgoszcz, Toruń, Ełk, Wigry, Siedlce, Drohiczyń, Warszawa, Sandomierz, Zamość, Radzymin, Łowicz, Sosnowiec, Kraków, Stary Sącz, Wadowice, Gliwice, Częstochowa). Obfitowała w sensacyjne wydarzenia: niespodziewane odwiedziny u państwa Milewskich, gospodarzy we wsi Leszczewo koło Wigier. Humor papieski, tym razem też rekordowy (teksty Ojca Świętego: „Niech żyje łupież” zamiast „papież” oraz „witamy Cię, leniu” zamiast „w Licheńniu”, a także uroczo żartobliwe dialogi z wiernymi w Wadowicach i Gliwicach). Papież złożył wizytę, pierwszą w historii papieżstwa, w parlamencie. Powiedział tam, że „integracja Polski z Unią Europejską jest od samego początku wspierana przez Stolicę Apostolską”, zaprosił do papamobilu prezydenta Kwaśniewskiego z żoną.

17 grudnia 1999 Papież wyraził głęboki żal z powodu śmierci ks. Jana Husa, spalonego na stosie w 1415 r. decyzją Soboru w Konstancji.

18 stycznia 2000 Papież otworzył Święte Drzwi w rzymskiej Bazylice św. Piotra wspólnie z arcybiskupem Canterbury George'em Careym, pierwszym hierarchą anglikańskim, i przedstawicielem patriarchy Konstantynopola metropolitą Atanazym.

12 marca 2000 Nabożeństwo ekspiacyjne, którego punktem kulminacyjnym było wyznanie win Kościoła rozpisane na głosy Papieża i siedmiu kardynałów. Modlono się o wybaczenie grzechów narzucania prawdy siłą, naruszania jedności Kościoła, grzechów popełnionych w stosunku do Izraela, wyznawców innych religii, słabszych grup społecznych, takich jak imigranci i Cyganie, kobiet, ubogich, odepchniętych...

20-26 marca 2000 Pielgrzymka do Ziemi Świętej: Jordanii, Izraela i Autonomii Palestyńskiej.

12-13 maja 2000 Pielgrzymka do sanktuarium Maryjnego w Fatimie (Portugalia). Sensacją stało się przemówienie sekretarza stanu kard. Angelo Sodano, który ujawnił, że w tzw. trzeciej tajemnicy fatimskiej przepowiedziany jest zamach na Papieża.

16-19 sierpnia 2002 Krótka pielgrzymka do ojczyzny, ograniczona do Krakowa i okolic, ale swoim głównym przesłaniem o Miłosierdziu Bożym najbardziej uniwersalna z dotychczasowych. Papież poświęcił w Łagiewnikach świątynię głoszonego za pośrednictwem św. Faustyny Bożego Miłosierdzia, powierzając Mu świat. Na krakowskich Błoniach podczas mszy z 2,5 mln wiernych potępił "hałaśliwą propagandę liberalizmu, wolności bez prawdy i odpowiedzialności" oraz bardzo mocno wezwał wszystkich do czynienia miłosierdzia. Atmosfera pielgrzymki była bardzo serdeczna. Papież był w wyjątkowo dobrej formie (dowcipkował na temat swego zdrowia, przeproszał, że siedzi, gdy inni stoją) i żegnając się, dał do zrozumienia, że może to nie ostatni raz.

13 stycznia 2003 Przemówienie do korpusu dyplomatycznego: „Wojna nigdy nie jest czymś nieuchronnym, jest zawsze porażką ludzkości”. W późniejszych wypowiedziach Papież nie kryje swego krytycznego stosunku do interwencji USA w Iraku.

6 marca 2003 Watykańska i krakowska prezentacja poematu Papieża „Tryptyk rzymski”. Zdaniem Czesława Miłosza „Tryptyk” to wielka poezja.

19 maja 2003 W pielgrzymce narodowej do Rzymu przybyli prezydent Kwaśniewski i wielu biskupów. Na trzy tygodnie przed referendum akcesyjnym Papież wypowiada historyczne słowa, popierające bez żadnych wątpliwości integrację Polski z Unią Europejską: „Europa potrzebuje Polski, Polska potrzebuje Europy” i „Od unii lubelskiej do Unii Europejskiej”.

11 listopada 2003 Przemówienie do związkowców z „Solidarności”. Papież wezwał do większej troski o pracowników małych przedsiębiorstw, słabszych niż górnicy czy hutnicy. Skrytykował upolitycznienie związku za słabą realizację jego głównego zadania, którym jest obrona ludzi pracy.

14-15 sierpnia 2004 Szczególna pielgrzymka do Lourdes: ciężko schorowany człowiek przybywa do sanktuarium choroby. Podczas niedzielnej mszy wygłasza homilię z wielkim trudem: przerywa ją, prosząc „Pomóżcie mi”.

18 stycznia 2005 Bezprecedensowa audyencja dla 160 rabinów i kantorów reprezentujących wszystkie nurty judaizmu. Papież zaapelował o wzmożenie wysiłków na rzecz wzajemnego zrozumienia i współpracy. Uczestnicy specjalną modlitwą podziękowali Ojcu Świętemu za to, co uczynił dla zbliżenia żydów i chrześcijan.

1 lutego 2005 O godz. 22.50 Papież został przewieziony do kliniki Gemelli w trybie nagłym. Rzecznik prasowy Watykanu Joaquin Navarro Valls oświadczył, że w przebiegu grypy, na którą Papież cierpi od niedzieli, wystąpiły komplikacje: ostre zapalenie krtani i spazmatyczny kaszel. 6 lutego w rozważaniu niedzielnym przed modlitwą „Anioł Pański” Papież powiedział: „Tu, w szpitalu, pośród innych chorych, o których myślę z miłością, nadal służę Kościołowi i całej ludzkości”.

24 lutego 2005 Papież wraca do kliniki. Formuła watykańska: „Cofające się epizody ostrej niewydolności układu oddechowego”. Operacja tchawicy zwana tracheotomią. Cały świat w niepokojach.

27 lutego 2005 Niespodzianka - to miała być pierwsza niedzielna modlitwa „Anioł Pański” na pl. św. Piotra bez Jana Pawła II i rzeczywiście tekst papieski przeczytał zastępca sekretarza stanu abp Leonardo Sandri – ale Papież pokazał się w oknie kliniki Gemelli, błogosławiąc i wskazując wymownie na swoją szyję.

13 marca 2005 Papież wraca do Watykanu, błogosławiąc z samochodu setki pozdrawiających go po drodze pielgrzymów.

25 marca 2005 Pierwsza Droga Krzyżowa w rzymskim Koloseum bez Papieża; następuje czas kolejnych takich dramatycznych absencji.

27 marca 2005 Wielkanoc w nastroju wielkopiątkowym: Papież ukazuje się w oknie watykańskim, ale nie może mówić. Wiadomo, że na skutek trudności z odżywianiem bardzo schudł i osłabł.

31 marca 2005 Alarmujące wiadomości: zapalenie dróg moczowych, wysoka gorączka, „kryzys kardiologiczny”, sakrament chorych.

2 kwietnia 2005 Niespodziewanym Dniem Młodości nazywa „L'Osservatore Romano” obecność tysięcy młodych ludzi modlących się za Papieża na placu św. Piotra. „I wszystkie kroki skierowały się tutaj. Od popołudnia 1 kwietnia plac św. Piotra okazał się za mały, by pomieścić całą tę rzekę młodości” - podkreśla dziennik watykański. Dodaje, że młodzi stali się „oceanem wyciągniętych, lecz pogodnych twarzy: twarzy pokolenia, które od 1978 roku uważa Jana Pawła II za swojego Papieża. Dla tych chłopców i dziewcząt Karol Wojtyła jest jedynym Papieżem z krwi i kości”. **O godzinie 21.37 Jan Paweł II zmarł.**

(oprac. na podst. „Gazety Wyborczej” 3 kwietnia 2005)

Wspominają

Ksiądz Adam Boniecki, redaktor naczelny „Tygodnika Powszechnego”

Wiedział, że „kapłan z ludzi wzięty, dla ludzi jest postanowiony”. Nie dla Kurii Rzymskiej, ale dla ludzi. Wiedział, że Chrystus powierzył Piotrowi umacnianie braci, a nie administrowanie ważnymi skądinąd dziełami, które w ciągu wieków podejmował Kościół.

Arcybiskup Tadeusz Gocłowski

Zapamiętałem Go jako człowieka, który umiał się pięknie qmiać. Bardzo lubił, jak ktoś dobry kawał opowiedział. Śmiał się wtedy tak imponująco, że miło było patrzeć. Na pewno był to też człowiek, który wolał słuchać niż mówić. Czasem w skupieniu słuchał długich monologów ludzi, zadawał pytania, bardzo Go wszystko interesowało. Miał bardzo rozległą wiedzę, co się dzieje w danym kraju.

(Za „Gazetą Wyborczą”)

Z głębokim żalem i smutkiem żegnamy naszego Papieża.

Jesteśmy szczęśliwi, że przyszło nam żyć w czasie Jego Pontyfikatu.

Modlimy się, pamiętamy

- √ W niedzielę, 3 kwietnia, w kieleckiej bazylice katedralnej studenci kieleckich uczelni zamówili Mszę św. w intencji Jana Pawła II.
- √ W poniedziałek, 4 kwietnia, JM Rektor Wsztechnicy Świętokrzyskiej uczestniczył w uroczystej Sesji Rady Miasta Kielc poświęconej pamięci Papieża Jana Pawła II, Honorowego Obywatela naszego miasta.
- √ We wtorek, 5 kwietnia, o godz. 17 w Warszawie na Placu Piłsudskiego odbyła się Msza św., w której uczestniczyli także studenci kieleckich uczelni.
- √ W środę, 6 kwietnia, o godz. 18 spotkamy się na Mszy św. w bazylice katedralnej, z udziałem m.in. władz kieleckich uczelni.
- √ W czwartek, 7 kwietnia od godz. 10 na płycie lotniska w Masłowie odbywać się będą uroczystości pożegnalne poświęcone pamięci Ojca Świętego.

Redaguje zespół: Redaktor nacz. Ola Harmala (I rok turystyka i rekreacja). Redaktorzy prowadzący: Justyna Żukowska, Monika Krzemińska. Redakcja techniczna: Andrzej Barański. Adres redakcji: ul. E. Orzeszkowej 15, 25-435 Kielce.

Druk: ZPW „MAGRAF” 25-040 Kielce, ul. Pakosz 6.

Publikacja sfinansowana ze środków Wsztechnicy Świętokrzyskiej w Kielcach.